

Ville viidakon kuningas

Viidakossa loikoeli,
siellä varjossa makasi
leijona tuo aikamoinen,
Ville Viidakon kuningas,
salomaiden hallitsija,
aron armoton asuja,
metsästäjä metsiköiden.

Ville Viidakon kunigas
torkuskeli heltehessä
pitkän heinikon sisässä,
piikkipensaan katvehessa.
koivet suorana rojotti,
hännäntupsu heilahteli.

Kulki siitä kaikenlaista,
villin viidakon otusta.
Meni Sakke-Sarvikuono
meni Kihveli Kirahvi,
Kalle Kauriin kaunis perhe
isovanhemmat mukana.

Laiskasti vain Ville katsoi,
eipä korviaan kohota,
silmät kiinni kellotteli,
antoi rauhassa ravata
pienten niin kuin suurempien,
kaikkien viidakon eläinten.

Herkko Hiiri hiprakassa

Kulki hieno Herkko Hiiri,
juhlavaatteissa vaelsi,
yllä hieno harmaa takki,
solmio kaulassa komea,
jaloissansa kiiltokengät,
vitjat vatsalla upeat.

Housut tummaraidalliset,
verkaa varmasti parasta,
silinteri kutreillansa,

Eläintarinoita II

Kirjoittanut Oiva Pennanen

keppi kultainen kädessä.
Kyllä kelpas kepsutella,
mennä hienoihin saleihin.

Herkko saapui seuranansa
rouva sutjakka, sokea,
asu kaunis, muodikaskin,
parhaan raatarin tekemä.
Ylpeänä herrasväki
saapui juhlihin jaloihin,

Herkko ryyppäs maljan kaksi,
ryyppäs vielä kolmannenkin,
imi viiniä visusti,
oluttakin suuret määrät,
kohta päässä jo humisi,
humalassa hoiperteli.

Rouva Herkolle tuhahti,
antoi melko läksytyksen,
viinan vaarasta varoitti,
tulijuoman turmiosta.
Herkon juhlista talutti,
peitti miehen peittoihinsa.
Uni lääkettä parasta
lienee varmaan hiirellekin.

Oli Konsta Kilpikonna

Oli Konsta Kilpikonna
usein mielellä pahalla,
kun ei koivet kopsuttele,
jalat vikkelät vilise.
hidasta on matkan taitto,
kovin verkkaista vaellus.

Kyllä harmitti hitaus,
nolostutti vauhdin puute.
Päätä ei nopeus pakota,
hirvitä ei vauhdin hurma.

Kyynel silmähän kihosi,
nosti harmi kyyneleitä,
ohi toiset kun menivät,
ivasivat kankeutta,

kaikki nauroivat hänelle
verkkaisesti kulkevalle.

Pieni Konsta Kilpikonna,
vaikka parhaansa yritti,
eipä saanut sutjakammin
liikkumahan jalkojansa.
Kilpi mieltäkin kiristi
kova kuori kiukututti.

Mutta kaikilla kamuilla
omat harmit haitalliset,
jokaisella on jotakin,
vaivaa taikka kärsimystä.

Täytyy tyytyä osaansa,
olla niin kuin luonto tahtoi,
olla se mikä pitääkin,
täyttää paikka parhaimmasti.

Rapu raahautui merestä

Laineet liplatti lipevät,
aallot vienot välkähteli,
rannan hiekalle hulahti
vesi lämmin läikähteli.

Nousi rannalle vedestä,
otus kumma, merkillinen,
kummallisesti eteni,
pyrstöpäällä tunnusteli
onko esteitä edessä,
vastuksia vaanimassa.

Rapu raahautui merestä,
saksiniekka sinnitteli,
yhä kauemmas kapusi,
mihin matka kulkijalla?

Miksi sakset on mukana?

Kangaskaupassa kovasti,
kankaita ja neuloksia,
rapu kauppahan livahti,
kohta sakset suikahteli.

Eläintarinoita II

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Leikkas kankaita kapeiksi
suikaleiksi saksitteli,
ihan pieneksi punaiset,
vihreet jätti suuremmiksi,
sakset leikkaavat tekivät
kankaat kauniit kappaleiksi.

Jopa kauppias hokasi
oudon vieraan vierellänsä,
otti niskasta napakan,
lujan otteen otsaluusta,
pisti kattilaan katalan,
silppuavan saksiniekan.

Vesi kiehuen kohisi,
rapu kypsyi syötäväksi,
aivan herkuksi, namiksi
atriaksi kauppiaalle.

Lihat saksista lipaisi,
tarkkaan liemet nuoleskeli,
kuoret talletti punaiset,
pisti piiloon panssaritkin.

Teki kuorista kanotin,
paatin parhaan itsellensä,
purjeet pulleat pykäsi,
länsituulen tuttavaksi.

Meni kauppias kalalle,
valaan nosti virvelillä,
kalan kauhean kelasi
pian paattiin pienoisehen.

Syvyyteen pian sukelsi,
kanootti ja saalistaja.
Täytyy päätellä surulla,
saksimestarin tarina.

Kotka ystävän halusi

Kotka lensi taivahalla,
siivin valtaisin, väkevin,
aivan vailla seuralaista,
ilman ystävää yritti,

suru särki siivenalla,
huoli pyrstöä puristi.

- Eipä tuttua minulla,
kaverita kintereillä,
yksin liitelen levoton,
korkealla kaarrattelen,
tuntuu toisinaan pahalta
yksin liittää taivahalla.
Voi kun löytyisi minulle,
kumppaniksi kunnollinen,
yksi ystävä läheinen,
vakituinen vierelleni.

Kotka liitelee levoton,
pellon päällä kaartelevi,
huomaa harmajan jäniksen,
heinäpellon pientareella,
poissa silläkin kaverit,
yksin jäänyt ystävistä.

- Joko nyt ystävän yhytän?
saanko toisen kumppaniksi,
jolle kertoisin suruni,
puhelin murhemielen.
Kanssain riemut hän jakaisi,
hyvittäisi mielet mustat.

Kotka lenteli lähemmäs,
rinnan täyttää tunne uusi:
- Kohta ystävän keralla,
elo tuntuu helpommalta!

Jänis jäykistyy pelosta,
muistaa äidin kieltämiset:
- Turma taivaalta tulevi,
suuren siiven suihkiessa.
Kynnet koukkuiset, kamalat,
kohta niskaan tarttumassa.

Pakoon puikahtaa pupunen,
metsänsuojaan suikahtavi,
sydän rinnassa risana,
paniikiksi kasvaa pelko.

Kotka pellolle putosi,

Eläintarinoita II

Kirjoittanut Oiva Pennanen

suuri lintu liihotteli.
Pelto autio, avara,
kaverit on kaikoksissa.

Valkenee totuus tukala:
Ystävyys tulee todeksi,
kummankin näin tahtoessa.
Eipä saada saalistaen,
ystävyyteen kestävyyttä.

Karhuperheen elämää

Isä-Karhu loikoellen
nojatuolissa uneksi
kesäpäivän paistehesta,
kesän herkuista monista.
Hohhoi, rankka aamulenkki
teki hirmu nälkäiseksi.

Karhu-äiti keittiössä
letut lapsille varasi.
Puolukoita pienoisille,
isukille karpaloita.
Tuoksuvina sieniherkut
hellankulmalla odotti.

Kelkkarinteessä tenavat
laskettelee pitkän päivän,
riemusta remahtelevat,
kajahtelee korpiseutu!
Hökäle pulkalla vetäen
hauskuttaapi pienempiä.

Pökäle Oki-oravan,
pukkaa hankeen rähmällensä,
sitten nauraen lapioi
lumivuoren pienen päälle.
Onneksi pikkuinen Hunaja
Okille tulee avuksi.

Silloin kuuluu äidin ääni:

- Pikkukarhut nyt kotia!
Letut jäähtyy herkulliset,
lopussa on pian hunaja.
Isä nuolee herkutellen
aivan tyhjäksi rasian.

Ryminällä saapuu lapset,
nälkä kipistää masussa.
Pöydän ääreen rynnistävät,
mitä ihmettä näkevät?
Isä-Karhu viimeisiä
hotkii lettuja mahaansa.

Äiti ällistyy kovasti,
kiukku kasvaa valtavaksi,
nyrkki paukahtaa osuen
Isä-Karhun leukaluuhun.
- Ahmit lapsilta, ketale,
letut kaikki herkulliset!

Isä-Nalle nyt nolona
hieroskelee poskeansa.
Lähtee kauaksi salolle
tekoansa miettimähän.
Isä-Karhulta unohtui:
huono loppu ahneudella!

Varisten kesken!

Veera Vaakku, vanharouva,
istui oksalla nolona,
miten saa päivän päätökseen,
kuinka täyttäisi mahansa?
Kaikki ruoka hangen alla,
jäätäneet ovat sapuskat.

Hilma Hierakka sumusta
lentää siihen vierellensä.
- No, mitäs naapuri nököttät,
totisena tuumiskelet,
eikö eukolla evästä,
onko ruoka varmistettu?

Veera synkkänä ivaten
sanan virkkaa naapurille:

Eläintarinoita II

Kirjoittanut Oiva Pennanen

- Nälkä mulla on mahassa,
hiuka hyppii kielen päällä,
eilen näin jäniksen jäljet,
tänään näyttää huonommalta!

Hilma oksalla hypähti,
nauraa Veeran synkeyttä:
- Hihhii, voi sua poloista,
tämmöinen ei tuska liene.
Hätä ulvoo mennessänsä,
ja on kiukusta punainen.
Lähde, naapuri, mukahan,
tiedän paikan herkullisen,
siellä ruokaa on rutosti,
nokkimista mielinmäärin.

Veera vaisusti mutisi:
- Enpä tiedä paikoistasi,
tuskin tunnen tuttujasi,
turmahan minut talutat,
paukkuputken purtavaksi!

Hilma lentohon lehahti,
vielä huutaa jälkehensä:
- Eipä jäljistä jäniksen
riitä sulle syömisiksi.
Tule, liitele perässä,
tiedossa on herkkuhetki.

Veera seuraa verkallensa,
kohta saapuvat pihalle,
siellä paljon syömisiä,
herkkuluitakin hyviä.
Alkavat jo herkutella
koiranruokia himoiten.

Silloin paukahtaa panokset
siihen päättyi herkuttelu!
Kaksi valkoista varista
lehahtavi taivahalle!

Lenna Lehmänen

Lenna Lehmänen märehti
navetassa parressansa,

Eläintarinoita II

Kirjoittanut Oiva Pennanen

mietti maailman menoa,
itseksensä ihmetteli.
- Kovin tylsää on oleilla,
viettää aikaa seisokseen.
Mitä keksisi kujeita,
miten riemun irti saisi?

Lenna Lehmänen tajusi:
ulos nyt on riennettävä,
Lenna mieluusti halusi
talven riemuja kokea.

Sukset hankki sutjakammat,
monot pisti koipihinsa .

Karvahattu suojaa päätä,
lasit silmille sopivat.
Hiihtoliivit muodikkaasti
korostivat kurvikkuutta.
Kohta nousee töyryn päälle,
on rinne huikea edessä!

- Alta pois nyt kompurammat,
huutaa Lenna jo lipuen
mäenrinteen riemuisasti.
Vauhti kiihtyy jo kovaksi,
Lennaa hirvittää jo moinen,
on kohta rähmällään lumessa.

Sarvi katkennut on poikki,
korva repsottaa pahasti.
Säpäleinä sukset aivan,
puku muodikas revennyt.
Hämillensä katsoo Lenna
mäkisuksien säleitä.

Lenna Lehmänen takaisin
navettaansa jo palasi.
Pisti suuhun heinäkortta,
tyytyväisenä märehti.
Eipä kannata kehua
Lennan taitoa mäessä.
Parempi sen on sisällä
rehujansa rouskutella!

Herkko-Hiiri

Eläintarinoita II

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Herkko-Hiiri iltasella
lähti kauaksi kolosta,
kuljeskeli sohvan luona,
kaapin alta kurkisteli.
Onkohan kisu kotona
hiiriparkaa vaanimassa?

Johan viiksissä värähti,
tuntui tuoksu sieraimissa.
Kolli-Kotkula makasi
uunin luona patjallansa,
silmää hiukkasen raotti,
huuliansa nuoleskeli.

Herkko-Hiiripä tuhahti:
- Enpä huoli Kotkulasta,
kollikissasta rumasta.
Menen juustolautaselle
varpaisilla hipsutellen.
Otan juustoista parasta,
perheelle saan herkkuhetket.
Herkko-Hiirelle hepuli
oli jo vähällä tulla,
kun kissa päätänsä kohotti,
ankarasti haukotteli,
sitten viiksiä sipaisi,
kämpälällä kunnosteli.

Kohta Kotkula rupesi
uinumaan taas patjallansa.
Pian kuorsaus komea
kuului kissan nukkuessa.
Herkko hipsutti varoen
pääsi juustolautaselle,
otti juustosta palasen,
kantamuksen aikamoisen.

Herkko-Hiirellä tarinat
riittää aamuyöhön asti.
Herkko kertoo kun elämä
hiirenkin on vaarallista.

Mikon metkuja

Sepe juosta jolkotteli,

silmät kiiluivat katalat.
Kieli riippui, lerpatteli,
tassut tarmolla taputti
metsätiellä mennessänsä,
salon synkeän sisässä.

Tuli vastaan Mikko kuoma,
huiskahäntä huljutteli.
Pohti mietteitä monia,
kepposia suunnitteli.

Nähdessänsä kuoman tuumi:

- Voihan hukka ystäväni,
onhan mielestäin mukava,
tavata näin tuttavia,
kavereita niin hyviä!
Lähde kuoma kumppaniksi,
tuolla kaukana tapasin,
saaliin aivan melkomoisen,
paistikimpaleen komean.
Jospa, tuttavat tomerat,
yhdessä se noudetahan?

Sepe muikeena murahti:

- Jospa taasen huiputtanet,
panet pinhuusiin pahasti,
itse saaliin suihin pistät.
Onhan tässä jo opittu,
oppimarkat maksettuina!

Mikko mielevä sanovi:

- Älä kuoma nyt mökötä,
miksi vanhoja valitat,
ne on aikoja sovittu,
ystävinä ymmärretty!

- Jospa lähtisin mukaasi,
näлкä kurnii vatsassani,
sudennäлкä on minulla,
hiukoo aivan hirmuisesti.

Kohta juoksivat peräkkäin,
ensin kettu, hukka sitten,
johan seudulle tulivat,
missä häkki kummallinen,
koppi ihmisen tekemä,

sutta varten suunniteltu.

Johan Mikko taas sanovi:
- Sinä ootkin vahvanlainen,
tuolla paisti on mehevä,
aivan niin kuin meitä varten!
Näytäpä sinä minulle,
miten on saalis saatavissa?

Susi häkkihin menevi,
luukku kiinni loksahdavi.
Mikko nauraapi hyvästi,
Sepe-kuoman hölmöyttä.

Ompu pullea punainen

Ompu Pullea punainen,
riippui puussa korkealla,
siellä latvuksen lähellä,
ylempänä siskojansa,
aivan lehtien hämyssä,
oksan suuren suojuksessa.

Ompu Pullea punainen,
kannassansa kiikuskeli,
tuuli tuikea puhalsi,
heitti Ompun ottamatta,
sinne sammalten sekahan,
kotipellon pientareelle.

Ompu Pullea punainen,
katsasteli, kuulosteli,
oli päästänsä sekaisin,
huikeasti huumaantunut,
ilman halki huilatessa,
alas puusta puotessansa.

Ompu Pullea punainen,
ihmetteli itseksensä,
minkä kohtalon kokisi,
mitä sille sattumassa,
siellä sammalten seassa,
matalalla maan rajassa.

Ompu Pullea punainen,

Eläintarinoita II

Kirjoittanut Oiva Pennanen

näki Siili Sappuraisen,
tiellä tutkien tulevan,
tuhistellen, taaperrellen,
piikit pystyssä pitävät
poissa Mikko Ketkulaisen.

Huomaa Siili Sappurainen,
polun varressa omenan,
nuuskutellen pyöritteli,
jopas haukkasi palasen,
suhunsa söi säälimättä,
Omppu Pullea punaisen
satu loppui surkeasti.